

פרשת פינחס

הפטרה: דברי ירמיהו (ירמיה א')

אבות פרק א'

כיפה	ירושלים	בני ברק
19:21	19:13	19:28
20:34	20:30	20:32
21:02	ר"ת:	19:50:00

שמונת פסוקים: 168

שכל המשלים פרשיותיו עם הצבור מאריכין לו ימיו ושנותיו. (פרכות ח)

קוצץ קטן הכמות ורצ האיכות לחצק לצותיקהם של אחינו בני ישראל קדושים לצדיקים שצדקים

מאוצרות ההפטרה – נקמה מגילגול קודם...!

יְהוֹמִים נוֹצְצִים מִהַפְטֵרַת הַשְּׁבוּעַ בְּמִיחָד בְּשִׁבְלֵי

לקחי הפרשה לשבת – עצות והנהגות מחז"ל הקדושים

קשר עצמך לבחינת שלום

פלפלין מפלפלין – (סדרה 32)

איסור הסתכלות על כפי הכהנים – ממת? ?

חברים מקשיבים לקולך ו'!

איִקְלַע רַבִּי מֵאִיר לְהַתָּם, עֲבִיבֵיהוּ תִלְתָּא בֵּי שְׁמַשׁ, עַד דְּעֵבֵד לְהוּ שְׁלָמָא.

"יהב ליה ידיה, ואוקמיה" לב בוער וכסופים להשם יתברך מהאדמו"ר זצ"ל מאמר מאמר זצ"ל – לטול עיצה מן הזקנים

מהאֶהבתי תורתך

סוד מעשה זימרי / יהוד האותיות לאלופו של עולם

הכנות נצרכות לשבת קודש. (סדרה 71)

מדוע לא פחד ולא נתיירא פינחס כלל – להתרחק מן הטבעיות

מעלת תפלת ותיקין (סדרה 57)

תפלת ותיקין – מי יסכים להכנס לגדר הנורא "גרוע מבלעם הרשע"?

מעלת למויד הזוהר (סדרה 62)

כל השערים נפתחים בפני המשתדל בתורה, וחברים מקשיבים לקולך

דרך ארץ קדמה לתורה (ה' 107)

מדות והנהגות טובות מחז"ל הקדושים – החולה שנושע בזכות השבת

פלאי הבורא מבשרי אחזה אלוה (סדרה 36)

רחמנא לבא בעי – לזכות שכל נפשו יהיה מקושר בתשוקת הלב לאהבת השי'

תופינים לשבת קודש

כיצד הצליחו להרוג את בלעם הרשע?

הכנות נצרכות לשבת קודש (סדרה 71) – מדוע לא פחד ולא נתיירא פינחס כלל – להתרחק מן הטבעיות

ישראל בחינת נסות, אעפ"י שנעשה על ידו פעולה גדולה היינו בקנאו את קנאתי בתוכם ולא כליתי, אעפ"כ היה לו ענוה, לכן אמור הנני נותן לו את בריתי שלום, יהי רצון שזוכה לזה אמן כן יהי רצון: עוד נראה ליישב קושיית אור החיים הנ"ל, על פי הגמרא (שבועות ט, חולין ס:). מפני מה נשתנה שעיר של ראש חדש שנאמר בו המאת לה' (במדבר כח טו), אמר הקב"ה הביאו עלי כפרה על שמיעמתי את הירח, וזהו המאת לה'. וכבר הקשו המפרשים (תורת העולה לרמ"א מובא בגליון הע"י הדולין) מהו הלשון הביאו עלי כפרה, ועייש בדבריהם. גם דברי הזוהר הקדוש שאמר (ח"ג דף עט:). הביאו עלי כפרה בגין דיתבסם מה דעלוי כד"א (ישעיה ו ב) שרפים עומדים ממעל לו עכ"ל, וכפשוטו אין לו פ"י כלל. אכן אע"פ ואומר גם אנכי מה שיש לרמוז בזה על פי מוסר, ונבאר מקודם הפסוק (תהלים קמה טו) פותח את ירך ומשביע לכל חי רצון, הנה זהו כלל גדול בעבודת השי"ת, שצריך כל איש ישראל להאמין באמונה שלמה שהבורא ברוך הוא אחד יחיד ומיוחד בתכלית היחוד שאין כמוהו בשום פנים והוא לבדו אלהינו היה והיה מנהיג ובורא לכל הכרואים ומשגיח עליהם בפרטי פרטות והוא לבדו עשה ונושה ויעשה לכל המעשים, וכשבא לבחינת אמונה זו אין לחפזין ולהשתוקק לשום דבר בעולם רק יהיה כל הפצו ומגמתו והשתוקקותו למלאות רצון הבורא ית' ולא לחפזין יותר מרצון הבורא ית"ש, כי צריך להאמין אם רצון הבורא ית"ש לתת לו זה הדבר בוודאי הוא יתן לו בלתי מניעה ואם אין בזה רצון הבורא למה ייגע את עצמו להבל ולריק ללא יועיל. וזה כוונת חז"ל שאמרו (אבות פ"ד מ"א) איהו עשיר השמה בחלקו, היינו שישמח ברצון הבורא ולא יחפזין יותר וכמאמר הזוה"ק (ח"ג דף רכו). ומשביע לכל חי רצון, מיכלא דמסכני דאינון שבעין מרצון הבורא ית"ש ולא מנו מכלי ומשתי סגי עכ"ל, וזהו כלל גדול שלא להשתוקק רק לרצון הבורא ית' ולא להתאות לשום תאוות עולם הזה יתירה, כי זאת נודע שטבע הטוב להטיב וכמאמר חז"ל (פסחים קיב). יותר ממה שהעגל רוצה לינק הפרה רוצה להניק, וזה הוא עיקר בריאת העולם בגין דיתקרי רחום וכו' (זח"ג רנז:), וצריך האדם לתלות העדר הדבר והסרונו בעצמו של המקבל כמאמר ז"ל (קידושין פב). הרעותי את מעשי וקפחתי את פרנסתי, וכדאמרין בתפילת ראש השנה (חזרת הש"ן דעמידה) הטוב והמטיב לרעים ולטובים, כי בוודאי טבע הטוב להטיב לכל כאשר היה כוונת בריאת העולם רק כשבא ההשפעה אל המקבל היא נשתנה לפי ערך הכלים אשר הוכנו לקבל ההשפעה, וזהו הרעותי את מעשי וקפחתי את פרנסתי. וזהו העיקר שיהיה רצונו ברצון הבורא ית"ש ולא יחפזין יותר מרצונו ח"ו, ומי שח"ו משתוקק יותר מרצון הבורא ית"ש זאת הבחינת נקראת ע"ל, כי הוא

אחי ורעי וקולאס יקרים פרשה עמוסה למכזי ומרובת פעילות, כפי שנראה אנשים עפים בצלוי מרפלים ונלחון צלתי מעורער של הקדושה על כוחות הטומאה. כדים שולאים הכיל הכליה פינחס לעמוד מול 24 אלף אנשי שבט שמעון ולעשות מעשה? מה? לא פחד? ולמרות שלא שכן פרכה נשמתו, זה כלי שיתעצבו בו נשמות נדב ואזכירו וזה ענין אחר שנראה בקשר להפטרה אבל הסיבה שלא פחד טמונה כאן במאמר להתרחק מן הטבעיות. כי פינחס צל ללמד אותנו מהי הלך הנכונה צעזעולת ה' הסכיתו... וידבר ה' אל משה לאמר פינחס בן אלעזר וגו' בקנאו את קנאתי וגו' הנני נותן לו את בריתי שלום (כה יא). ודקדק האור החיים, למה כתב הסיבה שהוא בקנאו את קנאתי באמצע ב' פרטי המסובב שהם השיב את חמתי וגו' ולא כליתי וגו', שהיה לו לומר בקנאו את קנאתי בתוכם השיב את חמתי וגו' ולא כליתי וגו', או על זה הדרך השיב את חמתי וגו' ולא כליתי וגו' בקנאו את קנאתי וגו'. ונ"ל על זה הדרך, דהנה עיקר בחינת קדושה והשראת השכינה הוא על ידי בחינת ענוה, כמאמר הכתוב (דברים י טו) רק באבותיך חשק ה' וגו', פירוש על ידי בחינת ר"ק שהיה באבותיך, בחינת מיעוט וענוה שהיה באבות, על ידי זה חשק בהם, כמאמר הכתוב (דברים י ז) לא מרובכם חשק ה' בכם כי אתם המעט ודרשו רז"ל (חולין פט:). על ידי שממעיטין עצמיכם לפני וכו'. וזהו עיקר היחוד והנחת רוח, שעל ידי זה הם ניכרים, ועל ידי זה הוא ממשיך ברכה וקדושה שעושים צינור לקדושה, כי ברכה הוא לשון בריכה, וזה נקרא יחוד ברכה וקדושה (זח"ג רמז:). כי בחינת ענוה היא בחינת יו"ד, ויו"ד הוא בחינת יחוד, ואח"כ כשממשיך ברכה וקדושה נקרא יחוד ברכה קדושה. אבל בלא היחוד הנ"ל נקרא ק"ב חרובין, מחמת שהוא בלא יו"ד בחינת ענוה ויחוד, על ידי זה נקרא קב חרובין כמ"ש בזוהר הקדוש (שם). כי מי שיש לו בחינת נסות כתיב (תהלים קא ה) אותו לא אוכל, אין אני והוא יכולים לדור, שהיא היפוך הבחינת יחוד הנ"ל. והנה פנחס, אפילו קודם שזכה שתעצר המגפה על ידו היה לוגם כן בחינת ענוה, ולכן כתיב וירא פינחס מלא ביו"ד, פירוש שהיה לו בחינת ענוה, בחינת יו"ד קטנה שבאותיות. ואח"כ ויקח רמח בידו, היינו בחינת היחוד רמ"ח תיבות דקריאת שמע, וגם רמ"ח גימטריא אברהם, מרמו ג"כ על בחינת ענוה שאמר (בראשית יח כז) ואנכי עפר ואפר. ויבא אחר איש ישראל, פירוש שלא היה לו בחינת נסות בחינת קדושה, רק בחינת אחר בחינת ענוה, אל הקבה פירוש שבא לבחינת יחוד ברכה קדושה ר"ת גימטריא ה"קבה, ועיי' זכה שנעצר המגפה על ידו ולכך וידקר את שניהם. ואף אחר שזכה שתעשה על ידו פעולה גדולה כזו, ולכאורה היה יכול לבא מזה לבחינת נסות, אעפ"כ אדרבה בא לבחינת ענוה יתירה מקודם, וזה פינחס בן אלעזר וגו' השיב את חמתי מעל בני ישראל, ר"ל שהשיב מעליהם בחינת הימח גימטריא ג"ם, מלהיות על בני

הכריח וזהו להסעודה האמונה ליל שבת פינחס יח תמוז

בהריא שעמא בר דאקדיים פינתם להאי עובדא ושכיב רונא הדיא הוא דכתיב פינתם בן אלעזר בן אהרן הכהן. ויזכר יי אל משה לאמר פנתם בן אלעזר וגו'. רבי אלעזר פתח וזמר, שמע בני מוסר אביך ואל תפוש תורת אמוך. שמע בני מוסר אביך, זכר הקדוש צדוק האל. ואל תפוש תורת אמוך, זו היא נכסת ישראל. מהו מוסר אביך, מוסר, זכר האזכרה, שיש בה פמה תוכחות, פמה עונשים. פמה שפאמר מוסר ה' בני אל תמאס ואל תקוז בחוכמתו. ומאם שפגל מי שעוסק בחוכה בעולם הזה, וזכה שישפחו לו פמה שערים, פמה אורוח לעולם האל. על פן צעקה שפפטר מהעולם הזה, האורה מקדימה לפניו והלכה לכל שומרי האערים, מנצח וחוקמת, פתחו שערים ויבא גוי צדיק, הקויע פסח לפלוני עבד המלך. פי לון שמחה להקדוש צדוק האל, לאל בני שעוסק בחוכה, פי פל הצדיקים שפגן עזו מקשיבים להולו והקדוש צדוק האל נמצא ציניקם. פמה שפאמר ויבא, היא שפגת פגמים חברים מקשיבים להולו השמיעני. רבי שמעון אמר, מהו שפאמר הא יא שו סוד החכמה. היא שפגת פגמים זו היא נכסת ישראל, דהיג המלכות, שהיא פגלות עם ישראל, והלכה עמהם צדוקם. חברים מקשיבים להולו, להול השפגות שפג פגלות. השמיעני, האל פמו שפאמר, הצדיק את מנצח השמיעני את חולו. השמיעני הקול של אלו החברים העוסקים בחוכה, פי לון שפגת לפני פלוני העוסקים בחוכה. אמר רבי שמעון, פגלוכל פל אלו האזנים לעסוק בחוכה, ובצעה שמחלתה הליגה, ובשפאמר האם הם צדיקים עם המלכה להגל פני המלך, האל מחתוק ונחם בשפגינה. וכל עור, לאל שפורה עליו חוט של חסד פמו שפאמר. כל וראה פל מי שפורה להחיות בשפגינה, ישמור עצמו מחלו החברים האחרים פגגת השפגינה. דהיג מה, היג אלו שפאמר משפורה צלות פגית חלש להחיות צנת אל נכר. וכל מי שפאמר עצמו, פגלוכל, פגגת ישראל החוזה זו ושמרת אותו. והיא מקדמת לו שלום, וכל שפג, חס זכה וקנה ליה, ללות פגית חלש. ואמר רבי שמעון, ראוים היו ישראל צדוקה שעה, שפגלו מן העולם, לאל שהקדים פנתם אותו מעשה, שפגת את זמרי וזוגי, ושפאמר הפעם, זה שפאמר פנתם בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את קמחי וגו'.

ויזכר יי אל משה לאמר פנתם בן אלעזר וגומר. רבי אלעזר פתח ואמר (משלי א) שמע בני מוסר אביך ואל תפוש תורת אמוך. שמע בני מוסר אביך דא קדשא בריך הוא. ואל תפוש תורת אמוך דא נכסת ישראל. מאי מוסר אביך מוסר דאורייתא דאית בה פמה תוכחין פמה עונשין פמה דאת אמר (שם ג) מוסר יי בני אל תמאס ואל תקוז בחוכתו ובגין דכל מאן דאשתדל באורייתא בהאי עלמא ובי דיפתחון ליה פמה תרעין להווא עלמא פמה נהורין בשעתא דנפיק מהאי עלמא היא אקדימת קמיה ואולא לכל נטורי תרעין פכרות ואמרת) ישעיה כ"ו (פתחו שערים ויבא גוי צדיק אתקונו כרסין לפלגניא עבדא דמלכא דלית חדו לקדשא בריך הוא אלא מאן דאשתדל באורייתא פל ישפן בר נש דמתער בליליא לאשתדלא באורייתא דהא כל צדיקניא דבגנתא דעזן צייתין לקליה וקדשא בריך הוא משתבח בינייהו פמה דאקממה) שיר ה (היושבת בנגים חברים מקשיבים לקולך השמיעני. רבי שמעון אמר האי קרא רוא דהכמתא אית ביה. היושבת בנגים דא נכסת ישראל דאיהו בגלותא עם ישראל ואולא עמחון בעקמיהו. חברים מקשיבים לקולך. משרין עלאין בלחו צייתין לקולך לקול תושבתהך בגלותא. השמיעני פמה דאת אמר) שם ב (הראינו את מראיך השמיעני את קולך. השמיעני קלא דאינון חברניא דמשתדלי באורייתא דהא לית תושבתהך קמאי באינון דמשתדלי באורייתא. אמר רבי שמעון פגלוכל פל אינון דובאן לאשתדלא באורייתא ומפד פליג ליליא ואתין במטרונתא בד נהיר יקמא לקבלא אנפי מלכא אתקורף ואתוסין בשכינתא ולא עוד אלא דשרייא ביה חוט של חסד פמה דאוקממא. תא חזי פל מאן דנכי לאתתקף בשכינתא יסתמר גרמוהי מאינון מלין דאחידין לקבלה פגון מאן אינון דלא משפרי באת קדישא פגון בת אל נכר וכל מאן דנטיר גרמיה פגלוכל נכסת ישראל אחידא ביה ונטרא ליה והיא אקדימת ליה שלם וכל ישפן אי זכי וקני להאי. ואמר רבי שמעון אתחזין וישראל לאשתדלא

הגאון רבי מרדכי מן זצ"ל בצעירותו הסתופף בצל הישיבה הגדולה במיר, ונודע כאחד מפארי גידוליה, הוא היה נוהג להתארח מידי פעם בפעם בבתי הבעלי בתים בעיירה, וכך סיפר שבאחד הפעמים התאכסן אצל משפחה שגרה שם בעיירה, בן יחיד היה לאותה משפחה ושמו בערליה, באחד מימי ששי כאשר קמתי בכוכר, ראיתי את בעל הבית מתכונן ליציאה לשוק העיירה לצורך מסחר, שוק זה היה יריד מרכזי לכל העיירות שבסביבה, בצאתו מהבית אמרה לו אשתו כמה פעמים "ערב שבת היום אל תשכח לחזור מוקדם". כאשר שבת לאכסניא בשעות הצהריות לאחר תפילת מנחה, מצאתי את בעלת הבית עומדת ליד החלון ומשקיפה לעבר הרחוב במתח ובצעבנות, כשהוא חוזרת ואומרת לעצמה, עוד מעט שבת עוד מעט שבת, לשמע הדברים תמהתי, ואמרתי לה – הן עוד היום גדול מדוע איפוא הנך מודאגת כל כך. כתשובה לשאלתי אמרה לי האשה, בוא ואספר לך מעט מתולדות חיינו ואז תבין פשר הדבר, שנים רבות היינו נשואים יחד בעלי ואני, ולא זכינו להיפקד בבנים, בעויה יתברך זכינו לבן זכר לאחר שנות סבל וענמת נפש, אולם לדאבונו לא התפתח הילד כראוי, ורבות סבלנו בגידולו, ביקרנו עמו אצל רופא העיירה, ולדאבון ליכנו הוא קבע שכפי הנראה בננו סובל ממום בלב, הוא הוסיף ואמר לי אין אפשרות לעזור לכם, אך בוילנא ישנו רופא גדול פנו אליו אולי הוא יוכל לעזור לכם. נסענו לוילנא אל הרופא ובפעם הראשונה שביקרנו אצלו הוא לא איבחן בבירור את מצבו של הילד, אולם בפעם השניה שבאנו אליו אמר לנו בצורה פסקנית וחד משמעית, לילד הזה אין סיכוי לחיות יותר מאשר שנים אחדות, חבל להשקיע כסף בנסיון לרפאות, חיזרו לביתכם והשלימו עם המציאות... יצאנו מבית הרופא שבורים ורצוצים, ולא ידענו אנה פנינו מועדות, בקושי הגענו לאכסניה שלנו בוילנא, ושם פרצתי בבכי תמרורים ומאנתי הנחם, דיירי האכסניה אשר שמעו על אודות הצרה שפקדה אותנו אמרו לנו, הנה אתם נוסעים לביתכם במיר, כדאי לכם לסור בדרך לראדין, שם מתגורר הצדיק הקדוש ה"חפץ חיים" פנו אליו ובודאי תוושעו. דברים אלה הפיחו בנו זיק של תקווה, נסענו יחד לראדין ושמנו

דרך ארץ קדמה לתורה (ה) – מדות והנהגות טובות מחז"ל הקדושים – החולה שנושע בזכות השבת

פנינו לעבר ביתו של ה"חפץ חיים", מה גדולה היתה אכזבתנו כאשר נאמר לנו שאין מכניסים לביתו אנשים כי הוא חלוש ביותר, ואין באפשרותו לקבל קהל, עמדנו אובדי עצות ותהינו מה נעשה עתה, לפתע ראינו את בעל נבדתו של החפץ חיים, אברך צעיר שלמד בעבר בישיבת מיר והיה מתגורר בביתנו, לבקשתנו הוא הכניס אותנו אל סבו וסיפרנו לו את השתלשלות הדברים, עד לידת בננו ואת דבר מחלתו. לשמע הדברים אמר החפץ חיים כמה אוכל לעזור לכם הרי כסף אין לי, ומה עוד אוכל לסיע לכם, שוב פרצתי בבכי מר ודמעות שלישי זלגו מעיני, הנכד שהכניס אותנו הוסיף ואמר לסבו והרי זה בן יחיד, אז פנה אלי החפץ חיים בלשון חיבה, ואמר לי – בתי, קבלי עליך להקדים לקבל את שבת מלכתא, לשאלתי מה נדרש ממני באופן מעשי כדי לקיים קבלה זו, השיב ואמר ביום ששי בחצות היום תהיה מפת שלהון השבת פרוסה ופמוטי הנרות סדורים עליה, ומומן הדלקת הנרות ואילך אל תעשי שום מלאכה... הדברים יצאו מפי הצדיק הקדוש וקבלה נחושה נמלה מיד בלבי, לקיים את דברי הצדיק במלואם, מיד בהגיענו אל ביתנו שבמיר חל שיפור ניכר במצבו של הילד, עם הזמן הוא החל לאכול יותר ויותר ולהתפתח בצורה רגילה כשאר בני גילו, כאשר שבנו לביקורת אצל הרופא אשר שלחנו בשעתו לוילנא, הוא השתומם למראה עיניו, הוא לא יכל להבליג על תמוהו, והוציא מכיסו סכום כסף נכבד, והורה לנו לנסוע לרופא המומחה שבוילנא, וביקש שהלה יקבע מה מצבו של הילד, ויתן הסבר לשינוי המדהים שחל במצבו. כשהגענו לוילנא אל הרופא אמר לנו, האם אתם חומדים לי לצון, זהו ילד אחר, קבע בפסקנות, אין זה אותו ילד שבדקתי לפני תקופה קצרה, אמרנו לו בן יחיד הוא לנו והלוואי שהיינו זוכים לבנים נוספים, חור הרופא ושאל האם הייתם בוינה במרכז הרפואי העולמי, וכשהשבנו בשלילה שאל אם כן היכן הייתם, אז אמרנו לו, היינו אצל ה"חפץ חיים", והוא יעץ לנו את עצתו. נענה הרופא ואמר, אנחנו הרופאים מסוגלים לתקן את הקיים, לב פגום אנו מנסים לתקן, החפץ חיים יכול לברוא יש מאין, עכשיו אני יכול לגלות לכם, הלב של בנכם היה אכול לגמרי במצב של "איין", סיימה בעלת הבית את סיפורה ואמרה עכשיו הנך מבין מדוע אני כה מחכה ולהוציא מכם שבעלי עדיין לא הגיעו.

מנחת יצחק

פלאי הנורא רחמנא לפא בעי – לב האדם – לזכות שכל נפשו יהיה מקושר בתשוקת הלב לאהבת השי

נפשך היינו בדברים שנפשו מקושרת בהם ממש. ובענין נפשי יצאה דברו מפני גודל קישור התשוקה המגיע עד בלות הנפש ממש. וכד"ש (מד"ת ויקרא ה) ע"פ ונפש כי תקריב דעני נפשו הוא מקריב שנפשו מקושרת באותו דבר

רקצו] ג' מדרגות באהבת השי בכל לבבך היינו כל התשוקות והמדות שבלב ואז"ל (ברכות נד.) בבי יצריך פי' בין בצרכי הגוף בין לעניני עוה"ב הכל לא יהיה לאהבת עצמו רק לאהבת השי' וזהו בכלל התשוקות שלו. ואח"כ בכל

מועט. וכן נקרא תפלת העני נפש וכמ"ש בחנה ואשפוך את נפשי שתשוקתה לבן היי כל נפשה קשורה בחשוקה זו. וצריך שיהי כל נפשו מקושר בתשוקת אהבת הש"י כענין במעמד הר סיני מדבור א' יצתה נשמתם (שבת פח:). וזהו נקרא דביקות כאשר ממש מצוי נפשו קשור ודבוק בזה. וזהו תפילין שפי דבקות ונקרא חיותו בברכות (כד). ע"פ והיו חייך תלואים. כי הדביקות היינו שממש כל חיותו תלוי בזה. וב' אלו עדיין הוא ביד עבודת האדם והשתדלותו להשיג לזה ולכך בפי' והי' א"ש שאמר ולעבדו נזכר רק ב' אלה משא"כ בכלמאדך אינו ביד עבודת האדם רק מסייעתא דשמיא דפי' שבכל רכושו וקנינו יהי' קבוע אהבת הש"י ולא קאי אתשוקתו וחמדתו לרכוש שזה בכלל בכל לבבך. רק שבכל הרכוש עצמו כידוע כי הרכוש שייך לאדם וכיבי יהי האדם כולו ממולא מאהבת הש"י בכל מעמקיו עד שממילא גם בכל קניניו שהם ההתפשטות שלו יהי' ג"כ ממולאים מאהבתו ית' כענין חמורו של ר' פנחס בן יאיר דמחמרא אנפשה לאכול איסור (כמ"ש ב"ר פ' ס). וזו כבע"ה ומסתמא ה"ה בדוממים כענין אבן מקור תזעק לעת"ל כשירצה לעשות איסור כמשאז"ל (שוח"ט תהלים מז' עג). וזה ענין שביתת כליו ביום השבת שאז כולו לה'

גם כל קניניו. וכענין צאן יעקב אע"ה שאז"ל (ב"ר סו"פ עג) שהי' לו ס' רבוא עדרים דמן השתוות המספר מבואר דהן עצמן ס' רבוא נפשות ישראל. וא"כ בודאי אהבת הש"י קבוע גם בהם. ואמרו בזהר (ח"א קסב סע"א) דכוונת יעקב במקלות הוא ענין התפילין דהיינו התקשרות ודביקות מצוי נפשו להש"י כנ"ל. ומדת יעקב הוא נגד בכל מאודך לקשר כ"כ כל מצוי ונפשו עד שגם הקנינים השייכים לו כולן יהיו בכלל ההתקשרות זה ולכך לא נאמר זה בפי' והיה אם שמוע שהיא בלשון רבים דבר זה אינו אלא ליחידים שזכו בה אבל אי"א מדריגה זו לרבים אלא לעתיד כשישפוך רוחו על כל בשר כענין משה רבינו ע"ה שלא שלטו שונאים במעשה ידיו כי קניניו ופעולותיו השייכים לו אפי' בדוממים קבועה בהם קדושה דקביע וקיימא שא"א לינתק כלל ור"י אמר בסנהדרין (צה:): איתניב בטולא דכופיתא דחמרי'. וכן אמרו בריש בכורות דמוציא מקדושתו כשמוכר החמור לעכו"ם ע"ש פרש"י ותוס' אחד פי' בזולת המלאכה דשבת. וליחיד הזוכה גם בדוממים כל קניניו הם כמו תשמישי מצוה וקדשי שמים ואהבת הש"י קבוע בהם שהם אוהבים לפרסם כבוד שמים. וכיוצא בו עד"ש (ור"ב כא א) דהר סיני דלין למשה כמחמא לאבן השואבת:

תופינים לשבת קודש – כיצד הצליחו להרוג את בלעם הרשע?

שנינו בזבחים (דף ק"א): לא נתפחו פינקס עד שיהרגו לזמרי. תמיהה רבתי מה הקשר בין הריגתם לכך שנתפחו פינקס? באר רשבי" בזהר ברעיא מהימנא בפרשתנו, רבי אלעזר בגו של רבי שמעון שא"ל: נדב ואביהוא מה עושים בפינקס? אמר ליה ברי, קרא עלאה הקא וסוד עליון כאן) בשעה שנקנא פינקס וכו' כשראה שבט שמעון, שבאו אליו בכמה אוכלוסין. פרחא ממנו נשמתו, ושתי נשמות (נדב ואביהוא) שהיו מערסלות בלי מקום קרבו אליה וענין שם בזהר מאי טעמא ונקללו באהת, וקורה נשמתו כוללת רוח, שנקללה בשמי רוחות, והתחזקו בה, ואי תרום מקומם להיות כהן (גדול), מה שלא (היה ראוי) מקדם. והנה הקשר להפסדה כי פינקס הוא אליהו נקנסו בו גם בן נשמות נדב ואביהוא הרי שנתגלגלו עם על נדב ואביהוא לומר שבטו שפינקס נקנסו בו נשמות נדב ואביהוא כנודע שנתגלגל באלהיו נקנסו בו גם בן נשמות נדב ואביהוא הרי שנתגלגלו עם נפשו באלהיו אעפ"י שגבר נתקנו. **ויבאר ביצד נהרג בלעם על ידי פינקס וסיעתו**, ואל תתמה על מה שאמרנו תזיל שבלעם וחמשת מלכי מדן פרחו להם באויר ולא עוד שלא נראו כלל ונראה כאן את שרש הענין, שניצוץ אחד מן הקדושה מתנה את הקלפות אבל הם מתבטלים כליל בהשיפה לעוצמה גדולה בגון הציץ. שיהי סיפור מותו של בלעם בן בעור פרוש על פני 3 פרשיות בלק פינקס ומסות והדרך שבה נהרג בחרב ואיזה חרב? ומי הרגו? נבאר כאן בס"ד. איתא בזהר פרשת בלק דף קצד. אמר רבי אלעזר, בלעם חייבא מאן קטיל ליה, והיך אקטיל. אמר רבי יצחק, פינקס וסיעמיה קטלוהו. דכתיב, (במדבר לא) הרגו על תלליהם. ותנינן, בקרמא דמדן הוה עביד בהכמתא דתרושי, דטאסין באוירא הוא ומלכי מדן. ואלמלא ציץ דקדושא, וצלותא דפינקס, דאפילו לחון על קטילינא, הך הוא דכתיב על תלליהם. וכתיב (יהושע יג) ואת בלעם בן בעור הקוסם הרגו בחרב. אן הוה בלעם בההיא שעתא? אי מימא במדן, הא פתיב ועמה הנני הולך לעמ. אי אול ליה, מאן יהביה במדן. אלא הוה רשע, כיון דחמא דנפלו מישראל כ"ד אלף על עיטוי, אתעקב תמן והוה בעי מנייהו אנרוי. ובעוד דאתעקב תמן, אתא פינקס וברבני הילא לתמן. כיון דחמא לפינקס, פרח באוירא, ותרין בנותיה עמיה, יונס ויומברוס. אלא הוה רשע ובלעם, כל תרשין דעלמא הוה ידע, ונמל אוף הכי תרשין דבגוי, דהוה רגילין בהו, ובהו טאס ואסתלק. פינקס חמא ליה, דהוה בר נש חד טס באוירא, והוה מסתלק באוירא מעינא, רמא קלא לבגוי הילא, אמר אית מאן דידע למפרח אבתריה דהוה רשע, דהא בלעם איהו, חמו ליה דהוה טאס. צליה בריה דשבטא דדן, קם ונמל שלטנו דשליט על תרשין, ופרח

בתריה. כיון דחמא ליה ההוא רשע, עבד ארמא אוקרא באוירא, וקבע חמס אוירין בההוא ארמ, (דף קצ"ד ע"ב) ואסתלק ואתפסי מעינא, כדון אסתפן צליה בההיא שעתא, והוה בצערא דלא הוה ידע מה יעביד. רמא ליה קלא פינקס ואמר, טולא דתנינינא דרבעין על כל תונין, הפוך במנייה. מיד ידע ונלי ההוא ארמא, ועאל לגביה. מיד אתגלי, ונתתו תרוייהו קמיה דפינקס. כיון דנתת ההוא רשע לקמי פינקס, אמר ליה, רשע, כמה גלגולין בישינ עבדת, על עמא קדישא. אמר ליה לצליה, תא וקטיליה, ולא בשמא, דלא אתתני האי, לאדברא עליה קדושה עלאה, בגין דלא תיפוק נשמתיה, ותתכליל במלון דדרגין קדישין, ותתקנים ביה מה דאמר: 'תמות נפשי מות ישרים'. בההוא שעתא עבד ביה כמה זיני מותא, ולא מית, עד דנטל תרפא דהוה תקין (ס"א חקיק) עלוי תוניא מהאי סטרא, ותוניא מהאי סטרא. אמר ליה פינקס, בדיליה מול (נ"א קטול ליה), ובדיליה ימות. כדון קטל ליה, ויכיל ליה. דכך ארמו דההוא סטרא, מאן דאול אבתרעה, בה מות, ובה תפוק נשמתיה, ובה תתכליל. והכי מית בלעם, ודיני ליה כדנין בההוא עלמא, ולא אתקביר לעלמין. ונרמוי בלהו אתרקבו, ואתעבידו כמה תונין מיוחמין, מנזון שאר בריין, ואפילו תולעתין דהו אכלי בשריה, אתתרו תונין. אשכחנא בספרא דאשמודאי, דיתב ליה לשלמה מלכא, דכל מאן דהוה בעי למעבד תרשין תקיפין סתימין דעינא. אי ידע סטרא דנפל תמן בלעם, ישכח מאינין תונין דהו מנרמוי דההוא רשע, אי קטיל חד מנייהו, רישא דיליה ביה יעביד תרשין עלאין, בגופא דיליה תרשין אחרנין, בגופא דיליה תרשין אחרנין. תלת זיני תרשין, אית בקל חד וחד. **כיון דעסקנא בפרשתנו**, נוסף עוד נדבך אחד שפוצרפת לחבורה והגונדא דילה מלכת שבא, שגם היא היתה צריכה את אותם נחשים ושאלה את שלמה המלך ולא גלה לה. מלכת שבא פד אתת לגבי שלמה, מאינין מלון דשאלית לשלמה, אמרת, נרמא דתוניא דתלת תרשין כמה נתפס? מיד (מלכים א') לא היה דבר נעלם מן המלך אשר לא הגיד לה, איהי שאילת על דא, והות אצטרבית לאינין תונין. ולא יכילת לנטלא חד מנייהו. (מנחת יצחק). כיון שפרשת פינקס על כל 168 פסוקיה עמוסה בהרבה נושאים וגילויין זה לא יכול להכיל את הכל, נזכיר כאן הדברים הראשי פרקים בלבד ובס"ד נרחיב במקום אחר. בגות צלפקה (מחלקת מי היה צלפקה, רבי עקיבא אומר מקושש עצים היה ורבי שמעון אומר מן המפעילים היה (שבת צ"ו) ודיני ירשה. מקשה ה"מ שכליל לדוד" ור' דוד פארדו) איזה חקמה היא זו? פי שמעון בפרוש מפי משה ציוי ה' 'לאלה תחלק הארץ' ולא לנקבות, ותרין שלא היו תובעות כלום אם היה להן בן בשעה שמת וגם הבן מת ואז מגיד שחקמניות היו. ועוד שיפה תבנע, אשרי אדם שהקב"ה מודה לדבריו (ספרי):

מאוצרות ההפטרות – יהלומים נוצצים מהפטרות השבוע במיחד בשבילי – נקמה מגילגול קודם...

כדי לראות את הקשר האמין להפטרות פרשת פנחס במקור במלכים א נביא ענין רבי עקיבא וגילגוליו ובמיוחד אשת טורנוסרופוס שכבר דברנו בזה כמה פעמים ואמרנו במדרש זלמנו באוצר מדרשים אות מבי' מעשה בטורנוסרופוס שהיה מבקש לשלם ברבי עקיבא ולא היה מוצא עלילה היאך לשלם בו. אמרה לו אשתו (רופינה) הריני עושה עלילה היאך תשלם בו. עמדה וקשטה עצמה ועמדה על פתח בית מדרשו כיון שראה אותה רבי

עקיבא, מיד רקק בארץ, כעסה ואמרה לו אתה הוא גדולך של יהודים ואתה רוקק בצלם האל? אמר לה אף אני לא רוקקתי אלא אמרתי כל הנני הוה בגידו ואת מקעשת אותו? כיון ששמעה כך נפלה לרגלי, אמרה לו איני וזה מכאן עד שתגניני עמדה ופרשה בספינה והלכה למקום אחר. ואיתא בגדרים נ: מקור עשרו של רבי עקיבא, כשראה אותה (עבודה זרה כ.) שינתבן שתהיה אשה יפה מאמות העולם. ומובא שם חלק מהספור בסניתינו: 'ואף

פתי רב ועלם פלגיה פקוי והכרז לי לכתב בן ותדנו אותי לכף זכות ואני מקמך רביעי למזן הדין"ט או שלטי ולי זנה הכרז והכרז לא ינסי: ומעתה, יש להתחזק ולהוסיף קדושה ובפרט בזמן הזה שנשאר לנו עד סוף השנה שבאמור בעוד פחות ארבעה חודשים אנחנו נצבים בכר...כפור ויש לקחת זאת בחשבון ולכן יש לנצל הזדמנות פז זאת להתקרב אל ה' ותברך. בסיום כל מאמר נשמדל לסכם את דברי הרב כדי שיוכל לצאת עם "פעקאלע" וה' יהיה בעזרונו. זו ההקדמה תשאר בכל שבוע, אז אם אתה כבר מכיר, פשוט דלג לעיקר התוכן... והפעם...לטול עיצה מן הזקנים מהיכול הצרכה שבו הכרז חלקות הלמוסו מקביל צטונ טעם לח כל "הענינים" שמונו בלוחות הסטנות הספיתו וטמנו ומתי נפסקסם בהקריבם מלא יוד ודמדבר סיני חסר יוד כי שם עדין לא נתקנו בפניהם דוכה לברית שלום ונתקנו מעקמו דילהון עין בע"ח כי עקבנים דא"ק מתלבשים בעשר ספירות דעשיה וכל אחד כלול ממאה חרי אלה יומין דגלותא כי שם הקלפות בלם והם סוף יצר טוב ויצר רע כי כל אחד כלול מה"ח וה"ג חרי ב"פ כתף ובהיותן בקליפות נגה בעין הדעת נקראין אלה יומין דחל ובהשתלם להודפה ולהתברר האור מעולם העשיה שהוא סוד יעקב יוד עקב כי היוד הוא עשר ניצוצי אורה הנמתין בעקב ובעתיד יעמדו רגליו על הר הזותים יבוא משיח ואז יהיה אור הלבנה כאור החמה כאור שבעת הימים אז יתעלה המלכות עד רישא דל"א בתקון כל הפרצופים והיה בעת ההוא עת רצון להעלות אלו עשר ניצוצי אור מן החול קלפות נגה אל הקדשה וליתר מלכות שמים בהודא דלא פסיק לעלמין ורצו לתקן חטא אדה"ר לנמרי ולהעלות היוד סוד אלה יומין מן החל אל הקדשה והיה שעתא קימא להו לבטל הקלפות והרע לנמרי ולהעלות המלכות אל מקומה הראשון וללא שאכלה פנה דתתקו שעתא בתיי אביהן ומשה רבנו ולא נטלו עצה מהם לכף כשהקריבו את אשת חיל עם כל חילות שלה והנצוצין כי לא נשאו נשים ליתרם במקור עליון ביון שהם לא היו ראויים ולא נטלו עצה עלה גם הרע ואש זרה לינק מן הקדשה ומקאו את מקדש השם ובאמת הם היו מבחר הטוב שבכל הברורין נפש המלכות אליהו נדב אביהוא פידוע והקטירו קמרת להעלות על ידם כל הנצוצין ולהמית הקלפות והרע לנמרי ואלו היו נטלים עצה ממושה ואהרן ואז היה מתגלה עתיק יומין אור שבעת הימים להכרית לנמרי כל רע שבעולם עין בקול ברמה ועתיק יומין יתיב על בורסקייה שביבין לאכפייה להון נשמות אלהים נגה דקדושה אור נגה שחור בכר לטוב מתפשטין חכמה של אצילות

עד סוף עשיה בקדשה אלהים קדושים ומשם ולמטה הם אלהים אחרים וראש אלהים קדושים מגיע עד הכתר עתיק יומין והוא יתיב על בורסקייה הכס"א אלהים לאכפייה הדינים ולהכרית אלהים אחרים וכה אש וחמום של אלהים קדושים עאלו תמן בנקרת יוד ציון שבמלכות ומתמתקים שם ואלו הם הגורמים המום לעת הזווג להדותא דשמעתא ולתפלה להתחמם באש קדוש אש להכה לתורה ולתפלה לדבקה בו וכשישראל חוטאים אז בעת היחוד והחמום נכללין אלהים אחרים אש זרה ותופס נאווה ומחשבות זרות פניות ר"ל ואז מקדש ה' טמא בא נחש על חוה וכן נכללין אלו אלהים קדושים ביסוד דדכורא צדיק יסוד עולם וכשיש פגם יונקין אלהים אחרים והיסוד משפיע לחוץ לשבעים שרים ולקלפות ובעת רצון ונתגלה אור שבעת הימים עתיק יומין וכורת אלהים אחרים מן הברית ולכן מנהיג כל ישראל בעת המלה להיות יושב צדיק אחד שעל ידו יתגלה עתיק יומין יתיב והוא הסנדק ומעם שם ס"ג ד"ק שהוא המכניע הקלפה הדקה דאנו קלפות נגה ומכרית את הסנה וקוצים שזנא הד"ק ועל זה אמר בלק והוא יושב ממלי בעת ששל יוד ומבער הרע ונתגלה עמרה שעל הברית דא יוד הוא יושב סנדקאות וממשיך הארות עתיק יומין ואז משביתין וכורתין כל הערלה והקלפות ואז אין לבלק שום חיות מעתה נבוא לבאר בהקרבם כי היוד הם עבודת כל הצדיקים לעלות העשר ניצוצין אור על ידי הקמרת וסדר התפלה ולסלק הרע כל אחד לפי כחו ועין שער מ"ג ומ"ד דרוש י"א אות ט"ז כי הנפש אדם יכול לעלות בסוד המ"ג של המלכות על ידי מסירות נפש למיתה ואין צריך הריגה ונדב ואביהוא מסרו נפשם למיתה לעלות הברורין של המלכות ולכך בפי' במדבר נאמר וימת נוא"א לפני ה' וידוע לפני ה' מלכות שמסרו נפשם לאילנה דמותא למיתה לעלות כל הטוב של העולמות ולתקן היוד אכל מחמת שתפסו דבר גדול ולא היו ראויין נאמר בהקרבם אש זרה חסר יוד שפגמו באות יוד ובמה שהעלו מן היוד נאחזו בהם אש זרה וימתו ובכאן שבכר תקן פינתם חטא שלהם במס"ג והעלו לתכלית הטוב, אותן ניצוצין שאחזו בהם אש זרה אצל נדב ואביהוא וזכה ליוד ע"כ בתיב כאן וימת נדב ואביהוא בהקריבם בעת הקריבו יוד ניצוצי אורה מתו במס"ג אכל אעפ"כ אש זרה לפני פ' ופנתם תקן הכל וכן (בדן) ואלו היו נטלים עצה ממושה שהיה שרש נשמתו משבע תקוני רישא ג"ט קר"ע פ"ח כמבאר בשער העבורים פי ג היה מצליח הקמרת שהיה בידם עד שהיו מתקנים עין הדעת והיו מעלין המלכות עם כל הברורין עד רדל"א לתכלית הטוב ברוך הטוב והמטיב.

מה-אתבתי תורתך – סוד מעשה זמרי

מעשה שעשה עם מי היה המלחמה שלו, שאל יחשוב כי נואף נמור היה ח"ו, ופנתם מחמת שהיה בא מזרע יוסף שנתברר בסניופים ונסינות בענין זה ולכך הרע בעיניו מאד על מעשה זמרי, וע"ז נאמר (הושע י"א,א) כי נער ישראל ואהבהו, וזה ממש ענין פנתם שהיה דן את זמרי לנוואף בעלמא, ע"כ דן אותו קנאין פוגעין בו ונעלם ממנו עומק יסוד הדבר שהיה בזמרי, כי היא היתה בת זוגו מששת ימי בראשית, כמו שמבואר בכתבי האר"ז ז"ל, עד שמרבע"ה לא הכניס א"ע בזה לדונו במיתה, ונמצא שפנתם היה כמעשה הזה כנער היינו שלא היה יודע עמקות הדבר רק עפ"י עיני שכל אנושי ולא יותר, ואעפ"כ השיי אהבו והסכים עמו, כי לפי שכלו עשה דבר גדול בקנאתו ומסר את נפשו. לכן אמר הנני נתן לו את בריתי שלום. משה לא היה ראוי לקנאות כי באורו הגדול היה מעניש אותו עם הנפש, אבל פנתם חכים ויניק לא עגשו רק בנוף, וע"ז ראוי ליתן לו את בריתי שלום. כי צריים הם לכם בנכליהם. כי באמת לב ישראל מנוקה מכל סיג ופסולת ולא ימשך להטות מרצון הקב"ה, אך מה שבא לישראל דברים שהם נגד רצון השיי אינו מצדם רק מבח האומות ובא להם, כי האומות מלאים חמדות ותאוות רעות ומכחם יבא גם בלב ישראל, וזה שאמר הכתוב כי צוררים הם לכם בנכליהם, היינו ע"י מחשבתם הרע יצירו גם לכם, וכאשר יאבדו האומות או יהיה לב ישראל מקושר בהשיי מבלי שום נמיה. ויקרב משה את משפטן לפני ה'. איתא במדרש (רבה פרשה כ"א, י"ב) שהקריבו לפני שרי עשרות ולפני שרי מאות וכלם יראו לשפוט בדבר הזה וגם משרע"ה ירא עד שהקריבו את משפטן לפני ה'. והענין בזה כי חטא מקושש היה שחטא נגד משרע"ה כדאיתא בזה"ק (במדבר ר"ה) כי חלק מרע"ה היה שבת כמ"ש ישמח משה במתנת חלקו, וצלפחד לא קיים את השבת בשבת השני שנצטוו ישראל ובאם היו מקיימים מצות שבת בשבת השני, היה אז תיכף ניכר לעין כל ישראל מדרגות השבת שהוא מדרגות מרע"ה, וע"י חטא צלפחד שעבר על שבת השני נסתם האור הזה

וידבר ה' אל משה לאמר פינתם בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל בקנאו את קנאתי בתוכם ולא כליתי וכו'. בגמ' (סנהדרין פ"ב:) אמרינן בקשו מלאכי השרת לדחפו, אמר להם השיי הניחו לו קנא בן קנאי משיב חמה בן משיב חמה וכו'. בקשו מלאכי השרת לדחפו כי אין אדם יכול לקנא ולנקום נקמת ה' לחבירו, רק באם יהיה הוא נקי במדה הזאת, ולזה העיד השיי קנא בן קנאי וכו' הוא נקי וטהור במדה הזאת, התחילו השבטים מבזין אותו כי אמרו כי היה עושה זאת מחמת שנאתו לזמרי והשיב השיי בקנאו את קנאתי בתוכם, פ"י שקנאתו היתה מחמת גודל אהבתו לישראל וזה מרמו תיבת בתוכם. וירא פינתם בן אלעזר בן אהרן הכהן, ויקח וכו'. ולא יעלה ח"ו על הדעת לומר שזמרי היה נואף ח"ו כי מן הנוואף לא עשה הקב"ה פרשה בתורה, אך יש סוד בדבר זה, דהנה יש יוד נקודות בזנות, הנקודה הא' מי שמקשט עצמו והולך במזיד לדבר עבירה היינו שהאדם בעצמו מושך עליו היצה"ר ואח"ז יש עוד מ' מדרגות, ובכל המדרגות שניטל מהאדם כח בחירתו ואי אפשר לו להמלט מעבירה, עד המדרגה היו"ד, היינו מי שמרחיק עצמו מן היצה"ר ושומר עצמו מן העבירה בכל כוחו עד שאין ביכולתו לשמור א"ע יותר מזה, ואז כשנתכבר יצרו עליו ועושה מעשה אז הוא בודאי רצון השיי, ובענין יהודא ותמר, ואיהי בת זוגו ממש וזה הענין היה גם כאן, כי זמרי היה באמת שומר עצמו מכל התאוות הרעות, ועתה עלתה בדעתו שהיא בת זוגו מאחר שאין בכוחו לסלק א"ע מזה המעשה ופנתם אמר להיפך שעדיין יש בכוחו לסלק עצמו מזה, וזה שמרמו הנמ' (סנהדרין פ"ב:) ו' נסים נעשו לפנתם, וכדאיתא שם אלו פירש זמרי והרגו לפנתם היה פטור, כי באמת היה כאן שקול הדעת, כי גם על פנתם היה מקום לבעה"ד לחלוק שמצוי בו מדה הנראה לעינים שהוא כעם כמו שבאמת טענו עליו זאת, והיה הדין בזה שודא דיינא ופירש ר"ת [תוס' ב"ב ל"ה. ד"ה שודא] ע"ז שיוכלת הדיין ליתן לקרוביו, ולכך יצא פנתם זכאי לפי שהיה קרוב למרבע"ה, וז"ש ושם איש ישראל

פה תורה שבעל פה שסף כח סיחון ועוג מלכי האמורי שהיה כחם מהקליפה נגד קדושת מלכות תורה שבעל פה כנ"ל. וזה שאמר דחמא מה דחמא ודחיל מקמייהו דישראל. וזה ענין מ"ש בזה הקדוש בד חמו גבורתא דמשה ושלחובא דמלכו אמרו כי איש יצאה מחשבון להבה מקרית סיחון. גבורתא דמשה היינו קדוש' תורה שבכתב שמשנה רבינו ע"ה היה שורש תורה שבכתב וזהו איש בחינת תורה שבכתב יצאה מחשבון ושלחובא דמלכו היינו מדת מלכות פה תורה שבעל פה שנקרא להבה כאמור מקרית סיחון שהיה כח סיחון. ואמר בזה הקדוש במעשה הצפור דהו עבדין ל' מכסף מעורב בדחבא. והיינו שעשה אותו שיהיה בו כנגד קדושת ג' האבות כסף כנגד בחינת אהבה של אברהם אבינו ע"ה וזה שמורה על יראה כנגד מ' פחד יצחק. גרפוי מנחשת שהוא מדת יעקב אבינו שהוא שורש תיקון פגם הנחש וזהו נחשת נח"ש ת' שמורה על עלמא דאתי כנ"ל היינו שיתוקן פגם הנחש מכל וכל. והוא היה מהג' קליפות שכנגד קדושת האבות. וזה שאמר דחמא חד שלחובא דאשא דטס אבתר' ואוקיד גרפוי היינו פגם הנחש וכמו שאמרנו ע"ד מה שנאמר להבה תלחט רשעים. ומה ויגר מואב:

מְהֵאֲהַבְתִּי תוֹרַתְךָ – יחוד האותיות לאלופו של עולם

לכן אמור הנני נותן לך את בריתי שלום במדרש תנחומא גדול השלום שסיום התפילה היא בשלום והתורה נקרא שלום שנא' (משלי ג', י"ז) וכל נתיבותיה שלום והבא בדרך נותנין לו שלום: להבין הענין נקדים הפסוק (מלאכי ג', כ"ג) הנה אנכי שולח לכם את אליהו הנביא לפני בא וגו' דלשון שולח הוזהר דמשמע אף עכשיו מדלא כתיב אשלח לכם וגו' דהאמת הוא שכל השתוקקות ישראל עובדי ה' לאביהם שבשמים הוא על ידי בחי' אליהו שהוא המבשר לכל דבר שהוא שלימות כגון תורה ותפלה שהוא יחוד שלם כנודע במחשבה ודבור שהוא יחוד גמור ומקודם זה צריך תשוקה גדולה וחשק גדול וזה הוא על ידי בחי' אליהו המעורר התשוקה מקודם ואחר כך הוא בחי' משיח כי בודא בכל תפלה ההגונה שהוא ביחוד מחשבה ודבור נעשה תיקון בחי' משיח כמו שבביאת משיח צדקינו במהרה בימינו יהיה יחוד ושלימות גמור בתמידות כי אז יהיה עליית כל המחשבות והאותיות שהוא הדבור כך הוא בכל אדם בשעת התפלה ותורה בחי' משיח היחוד הזה שהוא סוד בנין קומת משיח כמאמר הבעש"ט נבג"מ שצריך כל א' מישראל לתקן ולהבין חלק קומת משיח השייך לנשמתו כנודע שאדם הוא ר"ת אדם דוד משיח שקומתו של אדם הראשון מסוף העולם ועד סופו היה שהוא כלולין בקומת אדם הראשון כל הנשמות של ישראל ואחר כך על ידי החטא נתמעטה קומתו וכמו כן יהיה משיח קומה שלימה מכל נשמות ישראל כלולה מס' ריבוא כמו שהיה קודם החטא של אדם הראשון. על כן צריך כל אחד מישראל להבין חלק בחי' משיח השייך לחלק נשמתו עד שיתוקן ותכונן כל הקומה והיה יחוד כללי בתמידות במהרה בימינו וכל זה הוא על ידי יחוד המחשבה והדבור שהמחשבה הוא נשמת הדבור המחיה אותו כי תפלה בלא כונה כגוף בלא נשמה שהוא יחוד גמור כמבואר אצלנו במקום אחר וזה א"א אם לא על ידי התשוקה שמקודם שהוא בחי' המבשר בחי' אליהו ולכן נקרא משיח כי משיח הוא לשון דבור והמחשבה משיח את הדבור שישיה את האותיות ולכן בכל עת שהוא יחוד המחשבה עם הדבור הוא תיקון בחי' משיח רק שהוא אינו בתמידות כמו שיהיה בתיקון ביאת המשיח במהרה בימינו ולכן קודם השלימות הנמור יהיה בשורת אליהו ז"ל להתעורר תשוקת ישראל קודם ביאת משיח. והסיבה לזה שאלהו הוא המעורר התשוקה הוא כי נודע כי פנחס שהוא אליהו זכה לנשמות של נדב ואביהוא בני אהרן ונודע שסיבת מיתתו היה על ידי השתוקקות רב בהתלהבות גדולה בעבודתו להבורא ב"ה עד שמחמת דביקתן באור בהיר ויך ותשוקה חזקה נפרדו נשמותיהן מגופן וזהו שנאמר (ויקרא י', ב') ותצא את מלפני ה' ותאכל אותם וימתו לפני ה' לפני ה' דייקא שנתקרא מאד בהתלהבות גדול המכונה לאיש מלפני ה' ואומר בקרבנות לפני ה' וימותו מחמת גדול הקירוב באש ההתלהבות והתשוקה נדבקה באור הוץ ואחר כך זכה פנחס שהוא אליהו אל אלו הנשמות ולכן תמיד הוא היחוד והתשוקה שעל ידו יהיה היחוד השלם על ידי

שַׁבַּת שְׁלוֹם

כתב וצַרְף יצחק אריה בס הלוי – 055-6772044 הערות והארות יתקבלו בברכה גם למייל izhakalevi@gmail.com לקבלת העלון במייל שלחו בקשה למייל. מותר להעתיק ולצלם ואדרבה מצוה לזכמי הרבים. "שגיאיות מי יבין" אם מצאתם טעות – נשמח אם תעדכנו אותנו ונתקן במהרה הבאה א"ה נתן להשיג את מנחת יצחק בכמה מוקדים: בבני ברק: ברמת אהרן בבית הכנסת המרכזי, בבית הכנסת מצדה, ביישיבת נתיבות חיים, בבית המדרש וויזשניץ ובאיצקוביץ נתן להקדיש לשמחות להצלתה לרפואה ולעלוי נשמת... נשמח לקבל תגובותיכם... חדש! ניתן להוריד את העלון מאתר אופיס יהודי ([gilyonot](https://gilyonot.jewishoffice.co.il)) בכתובת <https://gilyonot.jewishoffice.co.il> ובדירשו בעלונים והורדות <https://www.dirshu.co.il>

<p>מִיכָאֵל בֶּן אוֹרְנָה וּבְנֵי בֵיתוֹ</p> <p>הַצְּלוּהוּ בְּכָל הַעֲנִיָּיִם</p>	<p>לְרִמְיָאָה שְׁלֵמָה וְהַחֲלֵמָה מְהִירָה</p> <p>מְרַגְלִית בַּת סוּפְיָה שְׂרָה בַת מְרַגְלִית שִׂירָה מְהִירָה בַת שְׂרָה</p>	<p>לְעֵלְי נִשְׁמַת מו"א</p> <p>שְׁמִרְיָהוּ יוֹסֵף נָסִים בֶּן בְּתִיָּה זְצִלְהָהּ זְצִי בֶּן יִשְׂרָאֵל לִיפָא ז"ל יְרֵמְיָאֵל גְּרִישוֹן בֶּן זְצִי יְהוּדָה זְצִלְהָהּ נ.ל.ב.ע. ז' טבת תשנ"ח</p> <p>מֵרְתָה אֲמִי מוֹבָה בַת יִצְחָק ז"ל יוֹסֵף בֶּן מֵרְתָה ז"ל אֶפְרַיִם בֶּן יִצְחָק ז"ל מֹשֶׁה בֶּן יִצְחָק ז"ל</p> <p>מֵרְתָה אֲמִי מוֹבָה בַת יִצְחָק ז"ל נ.ל.ב.ע. ב' אֵייר תשע"ו אוֹרְנָה שׁוֹשַׁנָּה בַת צְפוּרָה ז"ל רְחֵל בַּת סוּפְיָה ז"ל</p>	<p>לְרִמְיָאָה שְׁלֵמָה וְהַחֲלֵמָה מְהִירָה</p> <p>עֲרֻ מֹשֶׁה בֶּן שׁוֹלְמִית עֲדִיאֵל אֲרִיָּה בֶן שְׂרָה יִצְחָק אֲרִיָּה בֶן סוּבָה יִצְחָק לֵוִי בֶן אֶסְמֵר מִיכָאֵל בֶּן לָאָה</p>	<p>לְרִמְיָאָה שְׁלֵמָה וְהַחֲלֵמָה מְהִירָה</p> <p>עֲרֻ מֹשֶׁה בֶּן שׁוֹלְמִית עֲדִיאֵל אֲרִיָּה בֶן שְׂרָה יִצְחָק אֲרִיָּה בֶן סוּבָה יִצְחָק לֵוִי בֶן אֶסְמֵר מִיכָאֵל בֶּן לָאָה</p>	<p>חָנוּם מֵאִיר בֶּן רִבְקָה אֶבְרָם בֶּן מְרָם</p> <p>עֲנֵבֵי הַגֶּפֶן צַעֲנֵבֵי הַגֶּפֶן דָּבַר נָאָה וּמִתְקַבֵּל</p>
---	---	---	---	---	--